

DEVÄTNÁSTA NEDEĽA CEZ ROK C

Prežívame letné a dovolenkové obdobie, kedy mnohí ľudia odchádzajú na rôzne miesta sveta za oddychom. A tak si možno povieme: „*Ved', kto by teraz chcel myslieť na smrť alebo na jej prípravu? A vôbec, nie je slovo „príprava“ nemoderné?*“ Len si všimnime vrcholových športovcov, či aj pre nich je toto slovo nemoderné? Dosiahli by také výsledky, keby nemali dobrú prípravu?

Dnešné evanjelium nás vyzýva k príprave na večný život. Skoro nám to pripadá ako strach, keď sa máme zamýšľať nad odchodom z tohto sveta. Lenže, my si musíme uvedomiť, že keď sme sa narodili, musíme aj umrieť. A preto, keď nevieme kedy, treba nám preto myslieť na prípravu odchodu z tohto sveta neustále. Obyčajne to robíme len vtedy, keď sa s niekým lúčime na poslednej ceste, lebo vidíme pred sebou hmotu tela, ktoré bolo predtým živé. Obyčajne na pohreboch počúvame od kňaza napomenutie v osobe nebohého takúto vetu: „*Čo ste teraz vy, to som bol aj ja a čo som teraz ja, to raz budete aj vy.*“

Pán Ježiš nás touto stat'ou evanjelia nechce strašiť, ale naopak, chce nás povzbudiť k príprave tak, aby sme sa jej nebáli. On nám odhaľuje plnú pravdu života, keď hovorí: „*Bedrá majte opášané a horiace sviece v rukách.*“ Aby sme to pochopili, musíme si predstaviť, ako sa vtedy obliekali najmä muži. Oni nenosili nohavice a saká, ale tuniky, ktoré sa podobali našim albám, ktoré si my kňazi obliekame k svätej omši. Keď ale taký muž chcel vykročiť na nejakú cestu alebo išiel pracovať, tak si musel vykasat' tuniku nad kolená, aby mu neprekážala na ceste alebo pri práci. Čiže, takto bol pripravený. Horiaca svieca v ruke znamenala, že taký človek potreboval svetlo tak na cestu ako aj k práci. Svieca v liturgii Cirkvi predstavuje Ježiša Krista. Aj veľkonočná svieca je starodávnym symbolom vzkrieseného, živého Ježiša Krista. To preto, lebo Pán Ježiš povedal o sebe, že je svetlom sveta. Preto podkasaná tunika a horiaca svieca v ruke boli na Východe znamením pripravenosti na cestu.

Takto si Pán Ježiš predstavuje dobrého kresťana. Dobrý kresťan má byť ustavične nasmerovaný k Bohu, nesmie ani na chvíľu strácať z očí svoj smer k Bohu. Preto nestačí, keď si niekto pomyslí na Pána Boha len raz za týždeň, napríklad v nedeľu, a ináč celý týždeň žije a koná ako ateista, ako keby Boh ani nejestvoval. Alebo, čo si pomyslíme o pokrstenom človekovi, ktorý si na Pána Boha pomyslí len na Vianoce a na Veľkú Noc alebo na pokrsteného človeka, ktorý roky nechodí do kostola a nepristupuje k sviatostiam? Nuž, potom sa nedivme, že taký človek nemyslí na prípravu a odchod z tohto sveta.

Okrem hore spomenutých rád Pána Ježiša je ešte potrebné aj modliť sa za šťastnú hodinu smrti. Teraz budem osobný, a priznám sa, prečo sa ja každý večer pred spaním modlím na tento úmysel trikrát modlitbu Zdravas Mária. Spomínam si, keď som bol kaplánom, tak jedného dňa prišiel za mnou mladý človek, ktorý ma poprosil, aby som urýchlene išiel k jeho zomierajúcej matke, ktorá umierala na rakovinu žalúdka. Keďže to bola nábožná rodina, tak si ju vzali z nemocnice domov, aby umrela uprostred svojej rodiny. Urýchlene som tam išiel a aspoň krátkymi otázkami sa jej opýtal, čím sa prehršila. Ona mi len pokrútením hlavy odpovedala kladne alebo záporne. Rozhrešil som ju, udelil sviatosť pomazania, odlomil som malý kúsoček z hostie, aby mala účasť na Eucharistii a dal jej požehnanie na cestu. Keď som sa s ňou lúčil, tak ma ticho poprosila, aby som sa pri nej pomodlil aspoň Otče náš. Kľakol som si a modlil sa vedľa jej postele. Pridal som aj Zdravas Mária a Sláva Otcu. Vstal som, chytil som ju za ruku že sa s ňou rozlúčim, ale jej ruka bola už nehybná. Počas modlitby umrela. Vtedy som si pomyslel, že takúto smrť si treba zaslúžiť. Prijat' pri plnom vedomí sviatosti umierajúcich a odísť do večnosti.

Milí priatelia. Keď sa celý život pripravujeme na smrť podľa Pána Ježiša, tak si pamätajme, že nám zahynúť nedá.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.